

2008. május 22., csütörtök

5. sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy folytassák az egyezmény 9. cikkének az Európai Unión belüli végrehajtásához szükséges jogalkotási eszköz elfogadására irányuló jogalkotási munkát, mivel ez utóbbi pillér közösségi jogszabályokba történő teljes mértékű átültetésére még nem került sor; üdvözli a Bizottság azon tervét, hogy a Közösségen belüli jogalkotási munka további ösztönzése érdekében 2008 júniusában szervezzenek az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló konferenciát;
6. felkéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy más hasonló nemzetközi szervezetekkel és egyezményekkel – különösen a biológiai biztonságról szóló cartagenai jegyzőkönyvvel – növeljék a szinergiahatást és erősítsék a kapcsolatokat; úgy véli azonban, hogy az Aarhusi egyezmény a megfelelő fórum azon horizontális elvek kidolgozására, amelyek az környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságának a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szólnak;
7. kéri a Bizottságot, hogy mutasson jó példát a tagállamok közzétételére az Aarhusi egyezmény szigorú végrehajtása révén;
8. sürgeti azon országokat, amelyek még nem tették meg, hogy ratifikálják az Aarhusi egyezményt és a szennyezőanyag kibocsátási és -szállítási nyilvántartásról szóló jegyzőkönyvet, valamint az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságán kívüli országokat is ösztönözzék az egyezmény aláírására;
9. úgy ítéli meg, hogy az Európai Közösség küldöttségében résztvevő európai parlamenti képviselőknek alapvetően közre kell működniük a folyamatban, és ezért elvárja, hogy felszólalási jog nélkül jelen lehessenek a rigai koordinációs üléseken;
10. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottsága titkárságának a kérelemmel, hogy azt juttassa el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek.

A támogatáshatékonyaságról szóló 2005. évi párizsi nyilatkozat nyomán követése

P6_TA(2008)0237

Az Európai Parlament 2008. május 22-i állásfoglalása a támogatáshatékonyaságról szóló, 2005. évi párizsi nyilatkozat nyomán követéséről (2008/2048(INI))

(2009/C 279 E/22)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az EK-Szerződés 177. cikkére,
- tekintettel a Bizottság „Az Európai Uniónak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexéről” című, a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett közleményére (COM(2007)0072),
- tekintettel az EU „segély a kereskedelemért” programjáról szóló, 2007. május 23-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel a fokozottabb és jobb együttműködésről szóló 2006. szeptember 28-i állásfoglalására: „A 2006. évi uniós támogatások hatékonyságára vonatkozó csomagról” ⁽²⁾,
- tekintettel a Bizottság „EU-segély: Többet, gyorsabban, eredményesebben” című közleményére (COM(2006)0087),
- tekintettel a Bizottság „Az EU-támogatás hatásának növelése: az országos stratégiai dokumentumok elkészítésének közös kerete és a közös többéves programozás” című, a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett közleményére (COM(2006)0088),

⁽¹⁾ HL C 102. E, 2008.4.24., 291. o.⁽²⁾ HL C 306. E, 2006.12.15., 373. o.

2008. május 22., csütörtök

- tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett a „Fejlesztés-finanszírozás és támogatás-hatékonyság – Az EU-segélyek növelésének kihívásai a 2006–2010 években” című közleményére (COM(2006)0085),
 - tekintettel a Bizottság „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása érdekében tett előrelépések felgyorsítása – A fejlesztés finanszírozása és a támogatás hatékonysága” című, a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett közleményére (COM(2005)0133),
 - tekintettel a Bizottság „Politikák fejlesztési célú koherenciája – A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett közleményére (COM(2005)0134),
 - tekintettel a Bizottság „A monterrey-i konszenzus átültetése a gyakorlatba: az Európai Unió hozzájárulása” című, a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett közleményére (COM(2004)0150),
 - tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányai Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott, 2005. december 20-án aláírt, „Az európai konszenzus” című együttes nyilatkozatra (az európai fejlesztési konszenzus) ⁽¹⁾,
 - tekintettel a harmonizációval foglalkozó magas szintű római fórumot követően 2003. február 25-én elfogadott, a harmonizációról szóló római nyilatkozatra, valamint a 2005. március 2-án Párizsban a támogatáshatékonyság harmonizációjáról és összehangolásáról tartott magas szintű fórumot (párizsi magas szintű fórum) követően elfogadott, a támogatáshatékonyságról szóló párizsi nyilatkozatra (párizsi nyilatkozat),
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) Közgyűlésének a millenniumi ENSZ nyilatkozatról szóló, A/RES/55/2 számú határozatára,
 - tekintettel az ENSZ fejlesztésfinanszírozásról szóló, 2002. március 21–22-i nemzetközi konferenciáján elfogadott monterrey-i konszenzusra,
 - tekintettel a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának (DAC) az Európai Közösség 2007. évi szakértői értékelésében szereplő fő megállapításaira és ajánlásaira,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottsága által megrendelt, „Mennyire hatékonyak az uniós támogatások a helyszínen?” című, 2007-es tanulmány fő eredményeire,
 - tekintettel az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról szóló 2007. évi jelentésére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A6-0171/2008),
- A. mivel jelenleg a támogatáshatékonyságra irányuló figyelem ahhoz a következtetéshez vezetett, hogy a fejlesztési támogatás az adományozók közötti nem megfelelő koordináció és a különböző eljárások szerint működő túl nagy számú projekt és program eredményeképpen rosszabbul működik;
- B. mivel ez az alulteljesítés alacsony szintű tulajdonhoz, kevésbé hatékony programokhoz és a fejlődő országokat elárasztó adományozói követelésekhez, az adományok elosztása szempontjából úgynevezett „kedvenc” és „mostoha” országok közötti megosztáshoz, valamint olyan létfontosságú ágazatok, mint az egészségügy, az oktatás, és a nemeket támogató programok elhanyagolásához vezet;

(¹) HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

2008. május 22., csütörtök

- C. mivel az EU szolgáltatja a világ hivatalos fejlesztési támogatásának több mint felét, képes volna a leghatékonyabb adományozóvá válni, és ezért vezető szerepet kell vállalnia nemzetközi téren a segélyek fokozottabb hatékonyságát biztosító reformok előmozdítása érdekében;
- D. mivel az EU fejlesztési politikájának legfőbb célja a szegénység új segélyrendszeren keresztül történő megszüntetése, amely a millenniumi fejlesztési célok (MFC) megvalósítására irányul;
- E. mivel a gazdasági-, társadalmi fejlődés és a környezetvédelem egymással összefüggő elemek, amelyek a fenntartható fejlődéssel párhuzamosan alakulnak, amelynek keretében pedig erőfeszítéseink célja mindenki életminőségének javítása a 4. Nőügyi Világkonferencia által 1995. szeptember 15-én Pekingben elfogadott nyilatkozat 36. cikkében előírtak szerint;
- F. mivel a környezetvédelem az EU egyik kiemelt területévé vált, és mivel a Bizottságnak ebből következően számításba kell vennie ezt a célkitűzést a fejlődő országokra vonatkozó valamennyi politikájával kapcsolatosan;
- G. mivel a Bizottság a támogatáshatékonysági program támogatója akar lenni, amely tekintetében két, szorosan összefüggő célja van: i) a párizsi nyilatkozat végrehajtása és saját segélyprogramjai minőségének javítása; és ii) a tagállamok segítése a párizsi nyilatkozat végrehajtásában és a saját támogatáshatékonyságuk javításában;
- H. mivel az OECD legfrissebb adatai szerint az EU-segély mértéke 2007-ben jelentősen csökkent;
- I. mivel a több és jobb segély nyújtására vonatkozó EU-kötelezettségvállalásoknak tartalmazniuk kellene hivatalos fejlesztéstámogatásuknak (ODA) a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) 0,56%-ára való emelését 2010-re, a jobb koordináció és kiegészítő jelleg előmozdítása mellett új, kiszámíthatóbb és kevésbé változó segélymechanizmusok kialakítását, a partnerországok terveire és rendszerére alapított együttes, több évre szóló programozásra törekvés által, valamint további feltétel nélküli segélyeket és a szakmai segítségnyújtás nemzeti prioritásoknak megfelelő irányba történő megreformálását; mivel 2006 és 2007 között az ODA-ra szánt EU-s GNI aránya első alkalommal csökkent 2000 óta, és 0,41%-ról 0,38%-ra mérséklődött, és mivel az EU-nak meg kell kettőznie a millenniumi fejlesztési célokban kitűzött cél elérésére tett erőfeszítéseit, miszerint 2015-ben az EU bruttó nemzeti jövedelmének 0,7%-át ODA-ra fordítja;
- J. mivel az EK-Szerződésnek a Lisszaboni Szerződés 188d. cikkével megerősített 180. cikke előírja, hogy a tagállamok és az Unió fejlesztési együttműködési politikája egymást kiegészíti és erősíti, ami arra kötelezi az Uniót és a tagállamokat, hogy jobban összehangolják az adományozókat, és jobb munkamegosztásra törekedjenek, ami pedig nagyobb támogatáshatékonysághoz fog vezetni;
- K. mivel fennáll a veszélye, hogy az európai fejlesztési konszenzus nagyra törő céljai – többek között az olyan egyéb politikai célok, mint a bevándorlás és a kereskedelem – a különböző EU-politikák közötti következetesség hiányának eredményeképpen elvonhatják a figyelmet a fejlesztésről, és alááshatják a szegénység csökkentésére irányuló nemzetközi segélyprogramban elért egyetértést, és mivel e tekintetben az európai fejlesztési konszenzus 35. bekezdése kimondja, hogy „fontos, hogy a nem fejlesztési jellegű politikák segítsék a fejlődő országok millenniumi fejlesztési célok (MDG) elérésére irányuló erőfeszítéseit”;
- L. mivel az agyelszívás az egészségügyben és más alapvető szakképzettséget igénylő területeken kritikus munkaerőhiányhoz vezetett a fejlődő országokban, és ez gyakorta megakadályozza a támogatás hatékony szétosztását a helyszínen;
- M. mivel a segélyrendszer egyre összetettebbé válik, amit a segélycsatornák szaporodása, a segélyáramlások elaprózódása, a segélyek fokozódó célhoz kötése, a felemelkedő gazdaságoknak a fejlődő országokkal való együttműködés során egyre erősebb szereplőkké válása jelez, és ez a segélyek elaprózódásához és egymást átfedő adományozói tevékenységekhez vezet globális, országos vagy ágazati szinten;

2008. május 22., csütörtök

- N. mivel a következő évek egyik intézményi kihívása az lesz, hogyan integrálják legmegfelelőbbben a 12 új tagállamot új adományozói szerepkörükbe, mivel ezen adományozók közül néhánynak nehézséget okoz az OECD fejlesztéstámogatási bizottsága által támogatott segélyrendszer standard fejlesztési együttműködési irányelveinek való megfelelés;
- O. mivel ez a helyzet megakadályozhatja a hatékony segélynyújtást;
- P. mivel a jelenlegi támogatáselosztási rendszer túl gyakran nem megfelelő, így sok szegény ország és kritikus terület, pl. az egészségügy, az oktatás, a társadalmi kohézió és a nemek közötti egyenlőség, kis mértékű támogatásban részesül;
- Q. mivel az EU a fejlesztési politika fent említett, munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexe keretében kötelezettséget vállal a „mostoha” vagy elhanyagolt országok és ágazatok kérdésének megoldására, és kezdi vizsgálni a sérülékeny helyzetekhez nyújtott juttatásokat;
- R. mivel az 1905/2006/EK rendelet ⁽¹⁾ (DCI-rendelet) által előírt fejlesztési együttműködési eszköz (DCI) alapos vizsgálati mechanizmusán keresztül a Parlament, illetve a tagállamok kifejezték azzal kapcsolatos aggodalmukat, hogy a szegénység megszüntetésének elsődleges célja nem mindig tükröződik a tényleges teljesítésben;
- S. mivel számos tanulmány kimutatta, hogy a segély felhasználásának a lakosság bevonásával történő hatékony elszámoltathatósága a támogatáshatékonyság egyik fő mutatója, a segélyek gyakran mégis kevésbé átláthatóak és nyíltak; mivel az átláthatóság hiánya megnehezíti a kormányok, a helyi hatóságok és a civil társadalom számára az információhoz való hozzáférést a kedvezményezett országokban, és e tekintetben a segély jobb elosztásának jelentős akadályát képezi;
- T. mivel a segélyeket gyakran az adományozók prioritásainak és időbeosztásának megfelelően folyósítják – a nemzeti tervezési és fejlesztési prioritások, vagy a nemzeti költségvetési időkeret tiszteletben tartására és az ahhoz való igazodásra tett erőfeszítés nélkül –, ami nagy mértékben megnehezíti a címzettek számára hatékony költségvetés kidolgozását, illetve az előre tervezést, és megnehezíti a parlamentek, a civil szervezetek és mások számára a segélyáramlás és –hatékonyság felügyeletét;
- U. mivel az országos rendszerek használata a segélyhatékonyság fő alkotóeleme, és a partnerországok politikai tervezés és kivitelezés feletti uralma növelésének fontos eszköze; mivel ezért az országos rendszerek használata előreláthatóan erősíti a partnerországok nemzeti fejlesztési stratégiáit és végrehajtási kereteit;
- V. mivel az OECD által a közelmúltban végzett, a párizsi nyilatkozat nyomán követésére vonatkozó felmérés szerint az igényeken alapuló technikai segítségnyújtás hiánya kulcsfontosságú kérdés a fejlődő országok kormányai számára, amiatt, hogy a technikai segítségnyújtás továbbra is kötött és túl drága, és gyakran nem hatékony a DCI-rendelet 31. cikkében említett helyi kapacitás fejlesztésében;
- W. mivel a nemzeti parlamentek szerepe kiemelkedő a figyelem felkeltésében és a segélyrendszer reformjának sürgetésében, különösen viták, fejlesztési kerettervek és költségvetések elfogadása révén, valamint a szegénységgel összefüggő ágazatok számára juttatott segéllyel, a munkamegosztásra való ösztönzéssel, továbbá a párizsi nyilatkozat végrehajtásának számonkérése a kormányoktól;
- X. mivel a helyi hatóságok a fejlesztési politikák kulcsfontosságú szereplői, figyelemmel szakértelmükre és a helyi szükségletek ismeretére, ami mindennapi szinten lehetővé teszi számukra, hogy a lakosság elvárásait közvetítsék, és áthidalják az államtól őket elválasztó szakadékot;
- Y. mivel a civil társadalom elengedhetetlen szerepet játszik mind a támogatáshatékonysággal és a támogatási prioritásokkal kapcsolatos politikai párbeszéd egyik partnereként, mind pedig a kormányzati kiadások ellenőrént;

⁽¹⁾ A fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 378., 2006.12.27., 41. o.).

2008. május 22., csütörtök

- Z. mivel a fejlesztési együttműködési eszköz értelmében a nem állami szereplőknek és a helyi hatóságoknak szánt tematikus költségvetési tételnek legfeljebb 15%-a kerül az utóbbiakhoz, és mivel a hatékonyabb támogatást célzó ezen kedvező fejlődéshez a tagállamok részéről fokozottabb decentralizált együttműködésnek kell társulnia;
- AA. mivel az EU köteles biztosítani, hogy a 2008 szeptemberében Accrában tartandó, a támogatáshatékony-ságról szóló harmadik magas szintű fórum eredményeképpen megszülető támogatáshatékony-sági program a szegénység csökkentésére, és hosszú távon való megszüntetésére koncentrál;
- AB. mivel mind a támogatás minőségének javítása, mind mennyiségének növelése elengedhetetlen a millen-niumi fejlesztési célok elérését illetően, és a támogatáshatékony-ság nem szolgálhat ürügyként a tagál-lamok által a fent említett monterrey-i konszenzusnak megfelelően tett kötelezettségvállalások nem teljesítésére;
- AC. mivel az európai fejlesztési konszenzus a nemek közötti egyenlőséget saját jogán célkitűzésként ismeri el, és kötelezi az EU-t a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos megközelítés valamennyi uniós fejlesztési együttműködésben való megerősítésére, és mivel a Bizottság az Európai Parlament számára kiadott, A nemek közötti egyenlőség és a nők szerepének erősítése a fejlesztési együttműködésben című közleménye (COM(2007)0100) kötelezi az EU-s adományozókat a valóban a nőknek címzett stratégiák és gyakorlatok eredményes végrehajtására;
- AD. mivel a béke helyi, nemzeti, regionális és globális szinten való megteremtése elérhető, és elválasztha-tatlan a nők támogatásától, miután a nők nem csupán a családi életnek és a gyermekek oktatásának, hanem a nyilvános kezdeményezéseknek, a konfliktusok megoldásának és a tartós béke minden szinten való előmozdításának is lényegi hajtóerői, ahogy azt a fent említett pekingi nyilatkozat (18) bekezdése is kimondja;
1. felhívja a tagállamokat és a Bizottságot, hogy tegyenek meg minden erőfeszítést annak biztosítására, hogy az EU egységesen lépjen föl, hogy a segélynyújtást a partnerországok prioritásaihoz igazítsák, tevékeny-ségüket összehangolják, átláthatóbbá, kiszámíthatóbbá és összességében hatékonyabbá tegyék;
 2. hangsúlyozza, hogy a Bizottság feladata lesz a fejlesztési program teljességének megőrzése és a szegénység eltörlésére vonatkozó végső célkitűzésre való egyértelmű összpontosítás és a prioritási politikák hatékony megvalósításának hangsúlyozása, az eredményre való teljes odafigyelést is beleértve;
 3. hangsúlyozza, hogy a nyersanyagárak növekedése központi szerepet játszott a jelenlegi világméretű élel-miszerválság kirobbanásában, ami a támogatáshatékony-ság érdekében eddig tett valamennyi erőfeszítést veszélyezteti, és felhívja a Bizottságot és minden tagállamot, hogy támogassanak minden olyan intézkedést, ami hozzájárulhat a nyersanyagárak stabilizálásához a fejlődő országok tekintetében;
 4. felhívja a Bizottságot, hogy megfelelő mechanizmusokkal segítse az új tagok beilleszkedését a fejlesztési politikára és teljesítésére vonatkozó, fokozottan koordinált nemzetközi megközelítésbe, működjön együtt az új tagállamokkal annak megállapítására, hogy hogyan fogják teljesíteni az EU támogatáshatékony-sággal kap-csolatos, a magas szintű párizsi fórumon elfogadott kiegészítő célkitűzéseit, és dolgozza ki a lehetséges közös programozási feladatok jövőbeli lehetőségeit; emlékeztet e tekintetben arra, hogy az új tagállamok az ODA tekintetében kötelezettséget vállaltak 2010-ig a GNI 0,17%-ára, és 2015-ig a GNI 0,33%-ára vonatkozó célkitűzés megvalósítására, míg további hozzájárulásaiuknak meg kell erősíteniük az EU fejlesztési együttmű-ködés terén játszott szerepét;
 5. elismeri a demokratikus felelősség és a parlamenti felügyelet által a fejlődő országokban a támogatásha-tékony-ság biztosítása tekintetében játszott központi szerepet, annak szükségességét, hogy az EU forrásokat és kapacitásfejlesztési támogatást nyújtson a fejlődő országok parlamentjeinek annak biztosítására, hogy elegendő kapacitással rendelkezzenek kormányaik költségvetésének ellenőrzésére és felügyeletére, valamint elismeri annak jelentőségét, hogy az eredményekről az Európai Parlament, a civil társadalom és a tagállamok számára benyújtott jobb jelentések segíthetnek a közösségi programok iránti bizalom építésében, az elszá-moltathatóság növelésében és nagyobb teret enged a felügyelet stratégiai formáinak; e tekintetben felszólítja a Bizottságot, hogy javasoljon új mutatót a parlamenti ellenőrzés felügyeletére;

2008. május 22., csütörtök

6. kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy együtt határozzák meg a millenniumi fejlesztési célok mutatóira eredménymutatókat, különös tekintettel a költségvetési támogatásra, hogy a nemzeti parlamentek, a helyi hatóságok és a helyi civil társadalom, valamint az Európai Parlament is vissza tudja keresni az Európai Unió hozzájárulásainak eredményeit;
7. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat annak biztosítására, hogy az EU politikái és a segélyezési rendszer támogassák a párizsi nyilatkozatnak az eredmények kezelésére vonatkozó elvét, különösen a millenniumi fejlesztési célokon belül azon eredmények elérése érdekében, melyek megvalósulása az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról szóló, 2007. évi jelentése szerint a legkevésbé valószínű, ideértve pl. az 5. millenniumi fejlesztési célt;
8. felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki egy mátrixot valamennyi pénzügyi eszköz tekintetében, amelyet a jó kormányzás jutalmazására fordított, akár az Európai Fejlesztési Alap (EFA), az ICD, vagy az EU–Afrika stratégia, akár pedig az afrikai kormányoknak a jó kormányzás érdekében juttatott pénzüsszegek esetében, a politikák koherenciájának és ezen alapok megfelelő kezelésének ellenőrzése érdekében;
9. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy folytassák a millenniumi fejlesztési célok teljesítéséhez való jelentős hozzájárulásra szánt innovatív finanszírozási mechanizmusok létrehozásának és alkalmazásának támogatását az előírt határidőn belül; hangsúlyozza, hogy ezek a kiegészítő források nem helyettesíthetik az állami fejlesztéstámogatás tekintetében már vállalt kötelezettségeket;
10. támogatja a Bizottságnak a költségvetési támogatások növekvő mértékű felhasználására irányuló döntését, ugyanakkor azonban arra ösztönzi a Bizottságot, hogy vizsgálja ki alaposabban e támogatás kihívásait;
11. felhívja a tagállamokat és nemzeti parlamentjeiket, hogy az európai támogatási erőfeszítések hatékonyságának javítása érdekében támogassák a munkamegosztás menetrendjét a munkamegosztásra vonatkozó fent említett magatartási kódexben foglaltaknak megfelelően, és készítsenek végrehajtható terveket annak végrehajtásáról, biztosítva egyúttal, hogy ezt a menetrendet az adományozókon túl a partnerországok is előmozdítják;
12. hangsúlyozza, hogy a munkamegosztást a párizsi nyilatkozat elvei szerint az országoknak kell irányítaniuk, továbbá eredményorientáltak kell lennie, és elégséges mértékben kell finanszírozást biztosítania minden egyes partnerország valamennyi ágazatában;
13. támogatja az adományozói atlaszra irányuló kezdeményezés felülvizsgálatát és kiterjesztését az európai adományozók közti koherensebb, országokon átnyúló politikai párbeszéd előmozdítása érdekében;
14. emlékeztet arra, hogy a korrupció következtében a fejlesztésre szánt alapokat más célra használják fel, így az komoly akadályt jelent a támogatás hatékonyabbá tétele szempontjából; felhívja a Bizottságot, hogy javítsa a fejlesztési segélyek elosztásának nyomon követését, illetve hogy ösztönözze a segélyek kedvezményezettjeit az e területen alkalmazandó nemzetközi és regionális megállapodások megerősítésére és szigorúbb alkalmazására;
15. felhívja a Bizottságot, hogy biztosítsa az országok államháztartási irányítási rendszereinek fokozottabb elszámoltathatóságát és átláthatóságát a tulajdonszerzés megkönnyítése és a szegénység csökkentése érdekében, amennyiben biztosított, hogy a segélyt a kifizetett célra használják;
16. felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hozzanak konkrét intézkedéseket a korrupció elleni küzdelem érdekében, különösen támogatva az uniós segély felhasználása átláthatóságának biztosítását célzó civil társadalmi kezdeményezéseket, illetve sürgetve valamennyi tagállamot és partnerállamot a korrupció elleni küzdelemről szóló 2003. évi ENSZ-egyezmény ratifikálására;
17. támogatja a Bizottság által a tagállamok közötti fejlesztési együttműködés koordinálásában mind vezetői, mind helyi szinten játszott szerepet, és hangsúlyozza a Bizottság által nyújtott hozzáadott értéket, amennyiben vezető szerepet vállal az EU és a partnerország közötti politikai párbeszédben az EU olyan közös értékei alapján, mint az emberi jogok és a nemek közötti egyenlőség előmozdítása;

2008. május 22., csütörtök

18. felhívja a Bizottságot, hogy folytassa az eljárások – beleértve a segélyek kiszállításának folyamatát is – egyszerűsítését, a felelősség decentralizálását és – feladataik ellátása érdekében – a küldöttségek megfelelő eszközökkel (személyzet és eszközök) való ellátását, valamint hogy szükség szerint befolyásolja vagy ellenőrizze a tematikus és regionális költségvetési tételek jóváhagyási eljárását és formáját, hogy a küldöttségek teljesíthessék feladataikat; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a jövőbeli Európai Külügyi Szolgálat elégséges fejlesztési célú kapacitásban részesüljön;

19. kéri a Bizottságot arra is, hogy ösztönözzön rendszeres kapcsolattartást és együttműködést a delegációk és a civil társadalom, továbbá a helyi hatóságok között a partnerországok szükségleteinek és prioritásainak jobb figyelembe vétele, továbbá a segély jobb elosztásának támogatása érdekében, mely utóbbi a párizsi nyilatkozat elsődleges célkitűzése;

20. hangsúlyozza a párizsi nyilatkozat nyomán követésére vonatkozó irányelvek és módszertan tökéleteseítésének szükségességét a magas szintű párizsi fórumon kidolgozott menetrend együttes megértésének javítása és a fő támogatott országokra vonatkozó mutatókkal kapcsolatos információ következetes gyűjtése érdekében; hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az adományozó országok eleget tegyenek a segéllyel kapcsolatos ígéreteiknek, és felhívja a tagállamokat, hogy a segélyekre vonatkozó jelentések fokozottabb átláthatósága és elszámoltathatósága érdekében jobb hozzáférést biztosítsanak megfelelő adataikhoz; ebből adódóan hangsúlyozza annak szükségességét, hogy pontos mutatókat állapítsanak meg az eredmények időközi értékelésére, melyek lehetővé teszik a 2010-re megállapított célkitűzések eléréséhez szükséges intézkedések kiigazítását és/vagy megerősítését;

21. hangsúlyozza, hogy a fejlődés ellenőrzésére középtávú felügyeleti tervet kell kidolgozni és az országos szintű felügyelet iránti bizalom ösztönzése, az ellenőrzéssel kapcsolatos nemzeti és nemzetközi erőfeszítések szinergiájának elősegítése érdekében cselekvésközpontú lépéseket kell tenni, továbbá csökkenteni kell a párizsi nyilatkozatra vonatkozó uniós kötelezettségvállalások nyomán követése során tett erőfeszítések fölösleges megkettőződését;

22. felhívja a Bizottságot, hogy tegye egyértelműbbé az ODA keretében biztosított ágazati juttatásokkal kapcsolatos meghatározásokat az eredmények következetességének javítása, valamint a bizottsági és tagállami adatok országos szintű kezelésével járó költségek csökkentése érdekében; felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az ODA meghatározásait nem bővítik ki olyan nem segély jellegű elemekkel, mint a katonai kiadások;

23. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat a Koppenhágában 1995. március 5–12. között a társadalmi fejlődésről rendezett globális csúcstalálkozón tett kötelezettségvállalással összhangban arra, hogy tegyenek eleget a civil társadalmi szervezetek azon követelésének, hogy a fejlesztési támogatás legalább 20%-át olyan közszolgáltatások fejlesztésére szánják, mint az oktatás, az egészségügy, a vízszolgáltatás és a szennyvíz-infrastruktúrák;

24. ösztönzi az ügyben hatáskörrel rendelkező OECD/DAC tagjait, hogy a lehető leggyorsabban fogalmazzák meg a fejlesztési együttműködés olyan meghatározását, amelynek segítségével véget lehet vetni a segély olyan célokra történő felhasználásának, amelyeknek a fejlesztéshez semmi közük, minthogy az ilyen felhasználás csak a fejlesztési segély jelenleg rendkívül tágan értelmezett hivatalos definíciója miatt lehetséges;

25. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy – különösen a technikai segítségnyújtás, az élelmiszersegélyek és az élelmiszer-szállítási segélyek esetében – teljesen szüntessék meg segélyeik feltételhez kötöttségét az EFA alapján támogatásra jogosult országoknak szóló 2001. évi OECD/DAC ajánlással és a fejlesztési együttműködési eszközről szóló rendelet 31. cikkével összhangban;

26. felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy szüntessék meg a politikai – különösen gazdaságpolitikai – feltételek kikötését, támogassák a legfontosabb prioritásokban való közös egyetértést, és befolyásukat felhasználva győzzék meg a Világbankot és a Nemzetközi Valutaalapot ezen álláspontjuk támogatásáról; külön kéri, hogy a „segély a kereskedelemért” stratégia valamennyi fejlődő ország javát szolgálja, ne csak azokét, amelyek például a gazdasági partnerségi megállapodások keretében beleegyeznek piacuk fokozottabb liberalizációjába;

27. hangsúlyozza, hogy a nemzetközi pénzügyi intézményeknek és az adományozó országoknak nyilvánosságra kell hozniuk a fejlesztési segély nyújtásának feltételeit annak érdekében, hogy a parlamentek, a helyi hatóságok és a civil társadalmi szereplők valódi demokratikus ellenőrzést gyakorolhassanak;

2008. május 22., csütörtök

28. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a segélyek folyósítása a partnerek saját prioritásainak és időrendjének megfelelően történjen, és feleljen meg a nemzeti tervezési és fejlesztési prioritásoknak, illetve a nemzeti költségvetési időkeretnek;

29. hangsúlyozza, hogy a Bizottság és a tagállamok között jobb koordináció szükséges a mostoha országok és ágazatok problémájának kezeléséhez, és ezzel kapcsolatban kiemeli a adományozói atlasz naprakész és javított változatának fontosságát;

30. hangsúlyozza az egészségügyi millenniumi fejlesztési célok jobb megvalósításának szükségességét, különösen a sérülékeny helyzetek esetében, illetve hogy a Bizottság Humanitárius Segélyek Hivatalának Főigazgatósága és a Fejlesztési Főigazgatóság a humanitárius segítségnyújtás, az átmeneti szakasz és a fejlesztési szakasz (az enyhítés, a rehabilitáció és a fejlesztés összekapcsolása) folyamán mindvégig összehangolja munkáját, ahogy az többek között a humanitárius segítségnyújtásról szóló európai konszenzusban ⁽¹⁾ is szerepel;

31. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a Bizottság intenzívebb konzultációt folytasson a civil társadalmi partnerekkel megfelelőbben strukturált ülések keretében vezetői és helyi szinten a politikával, a stratégiai programokkal és a támogatáshatékonyssággal kapcsolatos kérdésekről, ideértve az ajánlattételi felhívásokkal, kifizetési eljárásokkal, a projektek pénzügyi ellenőrzésével, a nyomon követési és értékelési folyamatokkal kapcsolatos követelményeket is; felhívja az adományozókat és a partnerkormányokat a civil társadalom és a helyi hatóságok teljes körű, érdemi részvételének biztosítására a fejlesztési költségvetés és a programok tervezésében, végrehajtásában, nyomon követésében és értékelésében, illetve a szerepük betöltéséhez szükséges feltételek támogatására;

32. hangsúlyozza, hogy a nők és a női mozgalmak részvétele a politikák és a programok kialakításában és megvalósításában, a végrehajtásban, a nyomon követésben és az értékelésben a felelősség tudatosításának szerves részeként tekintendő, mivel a szegénység aránytalan mértékben sújtja a nőket;

33. hangsúlyozza, hogy be kell vonni a tagállamok és az EU partnereinek helyi hatóságait a párizsi nyilatkozatban kitűzött célok elérésének folyamatába, illetve különösen a fejlesztési politikák kidolgozásának, megvalósításának és értékelésének minden szakaszába;

34. emlékeztet arra a meghatározó szerepre, amit a diaszpórák tagjai játszhatnak az európai támogatás hatékonyságának javításában, felhívja tehát a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vonják be őket fokozottabban az európai fejlesztési programok kidolgozásába és végrehajtásába; hangsúlyozza többek között, hogy a külföldi vagy külföldi származású személyek bevonása az EU és a származási országuk közötti partnerségbe hatékony motorja lehet az integrációnak;

35. úgy véli, hogy a segélyáramlásokra vonatkozó információ növekvő átláthatósága döntő jelentőségű cél a segélyek hatékony felhasználásának és a kölcsönös elszámoltathatóság javításának szempontjából, valamint annak biztosítására, hogy minden információt időben eljuttassanak a lakossághoz valamennyi vállalt, kiosztott és kifizetett segélyt illetően, ideértve a segélyekkel kapcsolatos kötelezettségvállalásokra és kifizetésre vonatkozó megbízható országonkénti menetrendek közzétételét is, továbbá hogy a tagállamok és a partnerek a segélystratégiák és -projektek tervezésével, végrehajtásával és értékelésével kapcsolatos valamennyi dokumentumot automatikusan, időben és proaktív módon közzé kell hogy tegyék, és hogy ez a közzététel olyan információk nyilvánosságra hozatalát jelenti, melyek lehetővé teszik a döntéshozatalban való nyilvános részvételt az érintettek számára megfelelő nyelveken és formákban;

36. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek előrelépéseket ezen a téren a külső támogatás közzétételi előírásaihoz kapcsolódó számviteli standardok felállításának támogatásával, valamint a civil társadalmi szervezetekkel, nemzeti parlamentekkel, helyi hatóságokkal és nemzetközi szervezetekkel való együttműködés révén annak érdekében, hogy megfelelő gyakorlatot alakítsanak ki a segélyáramlásoknak a nemzeti költségvetésekben való nyilvántartása tárgyában;

37. sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy általános és ágazati költségvetési támogatás alkalmazásával igazítsák az általuk nyújtott segélyt az ország rendszeréhez, melynek olyan megalapozott szegénységcsökkentési terven kell alapulnia, amely megerősíti a belföldi elszámoltathatóságot, és amely kapcsolódik a szegénység csökkentésére és a MFC-k elérésére, az emberi jogok tiszteletben tartására és a nyomon követés, a pénzügyi irányítás és az elszámoltathatóság megerősítésére és javítására vonatkozó közös kötelezettségvállaláshoz;

⁽¹⁾ A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és az Európai Bizottság által elfogadott és 2007. december 18-án aláírt együttes nyilatkozat: „európai konszenzus a humanitárius segélyről” (HL C 25., 2008.1.30., 1. o.).

2008. május 22., csütörtök

38. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a Bizottság és a tagállamok növekvő mértékű és előre látható támogatást nyújtsanak többéves (3 vagy több évre szóló) adományozói kötelezettségvállalások formájában, amelyek a partnerországokkal egyetértésben kialakított egyértelmű és átlátható feltételeken és a szegénység felszámolását jelző eredményeken – köztük egyedi ágazati eredményeken – alapulnak, amelyeket átlátható módon, terv szerint teljesítenek, hogy lehetővé váljanak a segélyek hatékonyságának fokozásához igen fontos emberi erőforrások kiépítésébe történő beruházások; üdvözli az MFC-szerződésre vonatkozó kezdeményezést, melynek célja a költségvetési támogatás előreláthatóbb formájának hosszú távú biztosítása; ragaszkodik azonban ahhoz, hogy ennek együtt kell járnia a partnerországok részéről az MFC-k megvalósítására irányuló komoly kötelezettségvállalásokkal, valamint ahhoz, hogy elsősorban az eredményekre összpontosító folyamatos nyomon követés szükséges; üdvözli az MFC-szerződést mint a segély előre jelezhetőségének fokozására szolgáló egyik lehetséges eszközt;
39. megállapítja, hogy a legtöbb fejlődő országban 2015-ig nem teljesülnek az MFC-k; és sürgeti a tagállamokat éves ütemtervek elkészítésére az általuk tett ígérek teljesítése érdekében;
40. elismeri a technikai segítségnyújtás 100%-ának kereslet alapú, és a partnerek nemzeti stratégiáikhoz való igazodására irányuló célkitűzések jelentőségét;
41. hangsúlyozza, hogy a az adományozó országok prioritásai helyett inkább a kedvezményezett országok és a civil társadalmi szervezetek által közölt szükségletek alapján kidolgozott technikai segítségnyújtásnak kell lehetővé tennie az uniós partnerek kapacitásának fokozását és a helyi felhasználás növelését;
42. megállapítja, hogy a segélyreform csupán egy a számos lépés közül, amelyeket az EU-nak meg kell tennie, amellyel hozzájárul a kereskedelmi, a biztonsági, a bevándorlási, a mezőgazdasági, halászati, energetikai, környezetvédelmi, éghajlatváltozási és egyéb politikáit a fejlődő országokra irányuló fejlesztési célokkal, hogy a fejlődő országok javát szolgálja és a fejlődés javára egy tisztességes nemzetközi pénzügyi és kereskedelmi rendszert támogasson; emlékeztet ezzel kapcsolatosan az európai fejlesztési konszenzus (35) bekezdésére, mely szerint „fontos, hogy a nem fejlesztési jellegű politikák segítsék a fejlődő országok millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló erőfeszítéseit”;
43. emlékeztet a párizsi nyilatkozatot aláíró országok által tett kötelezettségvállalásra, mely szerint ágazati és nemzeti szinten stratégiai környezetvédelmi értékeléseket végeznek; kéri tehát a Bizottságot, hogy tartsa tiszteletben ezt a célkitűzést és értékelje politikai hatását a fejlődő országokban, különös tekintettel az éghajlatváltozásra, az elszivatagosodásra és a biológiai sokféleségre;
44. hangsúlyozza, hogy a támogatás hatékonnyá tételével kapcsolatos erőfeszítéseket az adományozó országok polgárainak szóló, a fejlesztési támogatás céljaira, végrehajtási módjára és kedvezményezettjeire vonatkozó jobb tájékoztatásnak kell kísérnie;
45. emlékeztet arra, hogy az európai fejlesztési konszenzus a nemek közötti egyenlőséget önálló célkitűzésként ismeri el, amelynek ezért a támogatáshatékonyságról szóló viták kulcsfontosságú területeként kell szerepelnie;
46. elismeri, hogy a támogatás mennyiségét és a támogatás minőségét érintő kérdések szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és hogy a támogatás hatékonyságára irányuló célkitűzések teljesítése érdekében a valamilyen uniós tagállam által elfogadott, meglévő mennyiségi célkitűzések iránti folyamatos elkötelezettség szükséges; erre való tekintettel sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék meg a hivatalos fejlesztéstámogatásra vonatkozó, közösen kitűzött cél elérésére tett kötelezettségvállalásukat, amely szerint 2010-ben bruttó nemzeti jövedelmük 0,56%-át és 2015-ben 0,7%-át szánják fejlesztéstámogatásra, továbbá hogy fokozzák a támogatást, és állapítsanak meg ambiciózus többéves menetrendeket a támogatási költségvetés fokozatos növekedésének mérésére;
47. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a programozás, a végrehajtás, a nyomon követés és az értékelés minden szakaszában erőteljesen érvényesítsék a nemek közötti egyenlőség szempontját;
48. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának és a tagállamok nemzeti parlamentjeinek.